

Mauri Hast
kotikylä Tervolassa: Palonperä
nykyinen asuinkunta: Rovaniemi

Vartuin kuopuksena kolmen isosiskon kanssa 1947 rakennetussa rintamamiestalossa. Äitini oli kotona, hoiti meitä ja muutamaa lehmää. Isäni oli paljon poissa metsätyönjohtajana Lapin savotoilla.

Kun muistelen lapsuuttani, niin päällimmäiseksi nousee kodin ja vanhempien luoma turvallisuus ja huolenpito, vaikka pitkään kestäneestä sodasta oli kulunut vasta vajaa kymmenen vuotta. Kaikesta oli puutetta mutta koskaan ei valitettu oltiin vähästä onnellisia.

Vartuimme pienessä Palonperän kylässä, jossa asui meidän setiä ja tätejä, serkkuja, mummoja ja pappoja. Kyläläiset huolehtivat ja auttoivat nurisematta niitä, joiden osa oli huonompi. Kun sain Tervolan keskikoulun suoritettua niin päätin jatkaa armeijan jälkeen isäni jalanjäljillä ja opiskelin metsäteknikoksi Etelä-Pohjanmaan metsäopistossa. Valmistuin 1972 ja ensimmäinen työpaikkani oli Valtion polttoainekeskuksessa Keski-Pohjanmaalla.

Veri veti pohjoiseen ja samalla huoli kotona asuvista vanhemmista. Lapin metsäkoulu haki opettajia Keminmaan Metsätalouden perusjaksolle, jossa alkoi minun opettajan roolini, joka jatkui Rovaniemen metsäoppilaitoksissa. Tähän pitkään jaksoon mahtuu Ulkoasiainministeriön opettajantyöt kehitysmaissa. Vaimoni ja kolmen lapsen kanssa olimme päiväntasaajan eteläpuolella 6 vuotta, Afrikassa, Väli-Amerikassa ja tuokio Aasiassa. Metsälehtorin työt lopetin 2008 ja aloin Pekka Lankon kanssa kirjoittaa tukkilaiskisojen historiaa. Kirjan valmistuttua jatkoin yksin kirjoittamista vaimon ja lasten tukemina. Toivon, että pysyisin terveenä ja voisin jatkaa kirjoittamista vielä vuosia.

Metsämiehenä nautin vuosi vuodelta enemmän vaeltamisesta metsässä ja soilla, joko marjastaen, metsästäen tai kalastaen tai vain vaeltaen tai istuen ja katsellen luontoa. Jäin kaipaamaan virtaavaa Kemijokea, sen kuohuvia koskia, jäidenlähtöä, tukkien ja tukkilaisten tuloa. Mutta minkäs sille teet. Aika aikansa kutakin...

Olen ihailut tervolalaisia jo 1970-luvulta, jolloin pitäjän parhaassa iässä olevia nuoria ja aikuisia lähti työn perässä Ruotsiin. Ne, jotka jäivät, eivät antaneet periksi, vaan nostivat uppoavan kunnan yhdeksi jokivarren kärkipitäjistä, joka se on tänäkin päivänä. Ihailen pitäjän yrittäjiä, jotka jaksavat ja luovat uusia ideoita tukemaan yritystä, pitäjää ja työntekijöitä. Ihailen Tervolan "kahdeksi jakautuneita asukkaita", jotka tiukan paikan tullen vetävät yhtä köyttä kyläläisten hyväksi. Ihailen Tervolan ämpäripäitä, jotka käänsivät ämpärin pohjan alaspäin ja täyttivät ämpärin Median ylistyksillä!

Ja lopuksi Tervolan nykyisille asukkaille A. Kiven hivenen muunnettu sanonta: Onnellisia ovat ne, jotka saavat elää ja kuolla kotipitäjässään. Niin se varmaan on...